

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 453/2024-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], proti postupu Mestského súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 11P/22/2021 takto

rozhodol:

- Ústavnú sťažnosť **odmieta**.
- Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu **nevyhovuje**.

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa podaním označeným ako „*Ústavná sťažnosť podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky*“ a doručeným ústavnému súdu 2. septembra 2024 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 46 a čl. 47 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom mestského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 11P/22/2021. Navrhuje, aby mu ústavný súd priznal primerané finančné zadosťučinenie 5 000 eur, a súčasne žiada o ustanovenie advokáta na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom a ustanovenie tlmočníka zo slovenského jazyka do španielskeho jazyka.

2. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta, že dotknutý súdny spis mestského súdu bol Krajským súdom v Trnave vrátený po odvolacom konaní spolu s rozsudkom sp. zn. 15CoP/77/2023 z 13. marca 2024. V spisovom materiáli sa podľa sťažovateľa nachádza dokument, ktorý nariaďuje prekladateľke Janke Bialekovej, aby preložila rozsudok krajského súdu do španielskeho jazyka do 14 dní odo dňa doručenia (2. máj 2024).

3. Sťažovateľ 25. mája 2024 požiadal mestský súd, aby preložil rozsudok krajského súdu do španielčiny a následne mu ho doručil. Jeho žiadosť zostala bez odpovede, rovnako ako žiadosť

adresovaná informačnému centru mestského súdu. Rozsudok krajského súdu nebol dosiaľ preložený do španielčiny.

4. Zamestnanci mestského súdu tak podľa názoru sťažovateľa porušili čl. 6 a 14 dohovoru, ako aj čl. 46 a 47 ústavy, sťažovateľa diskriminovali, čím mu spôsobili morálnu ujmu 5 000 eur.

5. Sťažovateľ svoj nárok odvodzuje zo zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“).

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že podanie sťažovateľa má vážne formálne a obsahové nedostatky, avšak možno ho považovať za ústavnú sťažnosť podľa čl. 127 ústavy, pretože obsahuje tvrdenie o porušení označených článkov ústavy a dohovoru, obsahuje rovnako označenie porušovateľa (mestský súd) a tiež jeho postup, ktorý sťažovateľ považuje za nesprávny. Súčasťou ústavnej sťažnosti sú súvisiace prílohy.

7. V súvislosti s identifikovanými nedostatkami ústavnej sťažnosti je potrebné uviesť, že sťažovateľ síce konkretizoval, ktoré práva, resp. články ústavy a dohovoru mali byť označeným postupom mestského súdu porušené, avšak na podporu svojich tvrdení neuviedol dostatočne relevantnú ústavnoprávnu argumentáciu, na základe ktorej by ústavný súd mohol posúdiť opodstatnenosť jeho tvrdení. V ústavnej sťažnosti taktiež absentuje určitý a relevantný návrh rozhodnutia (petit), na ktorého podklade by ústavný súd mohol konať v rámci svojich ústavou zverených kompetencií. Uvedené nedostatky bránia prijatiu ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, čo je vo všeobecnosti dôvodom na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 1 písm. c) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

8. Napriek chýbajúcemu právnomu zastúpeniu v konaní o ústavnej sťažnosti, ako aj s prihliadnutím na žiadosť sťažovateľa o jeho ustanovenie ústavný súd uplatnením materiálneho prístupu k ochrane ústavnosti, a tým aj k ochrane práv a slobôd fyzickej osoby, ktorá je neoddeliteľnou súčasťou rozhodovacej činnosti ústavného súdu, ústavnú sťažnosť sťažovateľa posúdil aj z vecnej stránky (k tomu pozri aj II. ÚS 51/2017, II. ÚS 782/2014).

9. Podstata ústavnej sťažnosti tkvie v nesúhlase sťažovateľa s postupom mestského súdu pri zabezpečení prekladu rozsudku krajského súdu do španielčiny po tom, ako bola v konaní ustanovená prekladateľka z jazyka slovenského do jazyka španielskeho. Pokiaľ ku dňu podania ústavnej sťažnosti nebol preložený rozsudok krajského súdu sťažovateľovi doručený, uvedeným postupom mu vznikla nemajetková ujma v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., ktorú si uplatňuje v konaní pred ústavným súdom.

10. Právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti

podieľajú (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, II. ÚS 156/09, I. ÚS 480/2013). Vyčerpanie všetkých opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných právnych predpisov, totiž neznamená samotné podanie oprávnenou osobou, ale až rozhodnutie o ňom príslušným orgánom (IV. ÚS 177/05, IV. ÚS 180/2010).

11. Sťažovateľovi nič nebráni, aby postup namietaný ústavnou sťažnosťou namietal postupom podľa zákona č. 514/2003 Z. z. (ktorým napokon sám argumentuje), ktorý postihuje akýkoľvek výkon verejnej moci, ktorým nie je len rozhodovanie, ale aj úradný postup orgánov verejnej moci o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb. Pojem nesprávny úradný postup § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. definuje široko a otvorene len použitím tohto pojmu „nesprávny úradný postup pri výkone verejnej moci“ s následným demonštratívnym výpočtom okolností, ktoré možno posúdiť ako nesprávny úradný postup, a taxatívnym výpočtom okolností, ktoré za nesprávny úradný postup považovať nemožno. Nesprávny úradný postup podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. zakladá osobitný nárok na náhradu škody. Súčasťou tohto nároku nie je len náhrada skutočnej škody a ušlého zisku, ale aj nárok na to, aby bolo konštatované porušenie práva, keďže všeobecný súd sa musí vysporiadať s jeho základom tak, že musí určiť, či tvrdené konanie orgánov štátu bolo nesprávnym, a teda protiprávnym úradným postupom. Okrem toho ak došlo k nesprávnemu úradnému postupu a iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadost'učinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa poškodenému aj nemajetková ujma v peniazoch (§ 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z.). Pred podaním žaloby podľa zákona č. 514/2003 Z. z. si sťažovateľ musí uplatniť svoj nárok u príslušného orgánu verejnej moci, ktorým je v danom prípade Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky.

12. S prihliadnutím na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť sťažovateľa je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu, že na prerokovanie návrhu nemá ústavný súd právomoc (bod 1 výroku tohto rozhodnutia).

II.1. K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom:

13. Vo vzťahu k žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom ústavný súd uvádza, že takýmto žiadostiam vyhovie v prípade súčasného (kumulatívneho) splnenia podmienok vyplývajúcich z § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde a jeho ustálenej doterajšej judikatúry v tejto oblasti, t. j. ak ustanovenie právneho zástupcu odôvodňujú majetkové pomery navrhovateľa (ak vzhľadom na svoje majetkové pomery nedisponuje dostatočnými zdrojmi na úhradu trov právneho zastúpenia) a ak zároveň nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

14. Ústavný súd po preskúmaní ústavnej sťažnosti v jej podstatnom základe konštatuje (bez potreby skúmania majetkových pomerov sťažovateľa), že nebola splnená druhá podmienka na ustanovenie právneho zástupcu, keďže v sťažovateľovom prípade ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku, ako to vyplýva z dôvodov tohto rozhodnutia, a ani ustanovenie právneho zástupcu by na prijatých záveroch ústavného súdu nič nezmenilo. Z tohto dôvodu ústavný súd nevyhovel žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu (bod 2 výroku tohto rozhodnutia).

15. Pre úplnosť ústavný súd uvádza, že požiadavka sťažovateľa, aby ústavný súd pribral do konania o ústavnej sťažnosti tlmočníka, vzhľadom na absenciu priamej interakcie sťažovateľa s ústavným súdom nemá svoje opodstatnenie, preto o nej ústavný súd nerozhodoval (obdobne I. ÚS 230/2024, IV. ÚS 368/2024). Len v doplnkovom kontexte ústavný súd uvádza, že sťažovateľom koncipované podanie (a ďalšie skoršie podania adresované ústavnému súdu v iných veciach) bez pochybností preukazuje, že tomuto rozhodnutiu je sťažovateľ schopný porozumieť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. septembra 2024

Libor Duľa
predseda senátu